

SZILASI LÁSZLÓ

Saját élet

(regényrészlet)

SZILASI LÁSZLÓ (1964) Szeged

BÜTYKÖK

Az egyemeletes Nagyiskola épületéből elsősorban az maradt meg, hogy a fényes, kétágú lépcsőházban fehér fémből volt a korlát. Nyaranta újralfestették belülről az egész épületet, a korlátot is. Vastag olajfesték borította a csöveket. Azokat a csavarokat is, amelyeket belefúrtak a lejtős részbe, hogy ne tudjal lecsúszni, ha pedig mégis megteszed, fájjon nagyon. Hasítsa fel a köldöködet vagy a segged lyukát. Újra és újra eszedbe jut ez a kicsi, belső kaland. De aztán a fájdalom visszatart. Nem kell megcsinálni, nem is szabad. Kicsi, pufi bütyköknek látszottak azok a csavarok. De már az is fájt, ha végigfuttattad a kezedet a csövön. Jobb ember lennék, szabadabb, ha nem lettek volna ott. Határjelölő elemekkel volt tele az egész intézmény. Határjelölők és területőrzők voltak az iskola kutyái, nagyon féltünk tőlük, határjelölő volt az igazgatónő szőnyegének széle, ott kellett megállni, határokat jelöltek a tanáraink, ha átlépted őket, ütöttek, és határt jelölt még a saját rokonom is, az unokatestvérem anyja, aki szemből nem, de ha beosontam hátul, adott egy-egy disznófasírtot, amit egyébként adventistaként nem is lett volna szabad megennem. Szorongattam egy ideig, ráizzadt a tenyerem, aztán befaltam az egészet.

•

A TROMBITA

Anyám ezer apró trükkel próbálta elhitetni a fiaival, hogy még azokat az időket éljük, amelyekben ő volt fiatal. Azok sem voltak már igazán polgári idők (anyám 1938-ban született), de némely tanára még megtehetette, hogy keménykalappal, csokornyakkendővel, háromrészes öltönnyel, lakkcipővel és bambusz sétapálcával lázadt a rendszer ellen. Aztán ezek az emberek meghaltak. Anyám pedig vívni járatott, és az edzés után meg kellett ennem egy dohánybűzös süteményt a Csaba Szálló kávézójában, csak utána indulhattam el a kettes busszal haza. Szolfézs, hegedű. És aztán el kellett járnom trombitálni is. A Nagyiskola gyakorlótermében tanultunk, külön épületben, a tornaterem mellett, a hatalmas asztalokon négy, fából készült satu is elhelyezkedett, ma már csak retrókocsmákban látni efféle eszközöket. A tanárom, a színház zenésze olajkályhával fűtötte forróra a termet. Álltam az égő olaj bűzében, fújtam a trombitámat, hang nem nagyon jött ki, szügyig leizzadtam. A kövér ember az én trombitámmal megmutatta hogyan is kellene. *No, még egyszer.* Fújtam. Nem ment. Végtelenül undorítónak találtam, ahogy megnyomott egy gombot, és a rézből kifolyt a nyálam. Lecsöpögött a hajópadlóra. Ott maradtak a cseppek. Aztán végtelen idők múlva végre hazamehettem. A vizsgát hozzám egyszerűsítették. Skáláznom kellett, de csak odafele. Még tapsot is kaptam. Aztán két év múlva, nyár elején eljött hozzánk a mester, és elmondta anyáméknak, hogy nem, ő ezt nem csinálja tovább, nincs az a pénz, ez az ember, aki én lennék, nem fog máson játszani, csak az elektronikus kapucsenegőn. Nevetett, elment, integetett. Így ért véget nálunk a Kádár-kori repolgárosodás.

•

AZ ŐRÜLT FELÜGYELŐLÁNY

A jaminai Nagysiskolában hetente új és új hetedikes vagy nyolcadikos osztály felügyelt reggel a gyerekekre. Fél héttől fél nyolcig, a tanítás kezdetéig tartott a munka. A tanári kar nagyon örült, hogy a diákok között akkor is rendet tartanak, amikor a tanárok maguk még alszanak vagy úton vannak. Megérkezett a felügyelő osztály, az ügyeletvezető diák segítségével szétszóródtak a folyosókon és az udvaron, és megkezdődött az ügyelés. Ez többnyire az alvás folytatását, az álmos beszélgetést vagy egyszerűen a békés sétálást jelentette. Volt azonban egy örült felügyelőlány, egy viszonylag szép, vörös hajú, hetedikes diák, aki igazán kegyetlenül végezte a dolgát. Ő az osztályteremben dolgozott. Minden érkezőt leültetett a helyére. Matekpéldákat oldatott meg velük. Ha valaki hibázott, vagy elejtette a radírját, a földre parancsolta. A bűösnek hasra kellett feküdnie, vagy térden kellett állnia. A felügyelőlány nagyon csúnyán beszélt, és állandóan ordított. Volt egy botja. Azzal csapdosta a tanári asztalt. Néha felállt, és nagyokat rúgott a kis padjainkba, *kuss legyen már, nyomorultak*. Köpni is szokott, leköpött elém a földre. Maga a jelenség nem volt meglepő. Mintha tanáraink rossz tulajdonságaiból rakták volna össze ezt a gonosz diáklányt. Mintha minduntalan megalázták volna, és most megpróbálná az egészséget ránk löcsölni, rajtunk leverni. Kellemetlen eseménysor volt. Bizonyos értelemben nyoma sem maradt, de azért azt megmutatta nekünk, hogy az elnyomás minősége, színvonala alapvetően a végrehajtókon múlik. Csinálhatná szebben. Vagy sehogy, azt a híres elnyomást. Mire elfelejtettük volna, újra jött. Ahogy kell, feljelentettük. Pszichológushoz küldték, ha volt már akkor olyan tudomány.

•

DISZKÓ A ZSIBONGÓBAN

A nagyobbik iskola földszintje úgy nézett ki, hogy jobbra indult el a végtelen hosszúságú folyosó az osztálytermekkel, szemben volt az iskolai ebédlő meg a konyha, balra a vizesblokk a vécékkel, középen pedig a zsebongó állt, az a hely, ahol összefuthattak egymással a különböző irányokba tartó emberek, kitűnő verekedőplacc. A szokás pedig az volt, hogy a jelentősebb nemzeti ünnepek után az iskola vagy az úttörőcsapat egész estés diszkót rendezett az úttörőknek a földszinti zsebongóban. Féltették az úttörőket a városi programoktól, pedig azok előbb vagy utóbb mindenkire lecsaptak, majd ők megoldják, jobban. Hatalmas Orion hangfalakból szólt a szocialista könnyűzene. Az úttörők este tízig rophatták. Aztán haza lehetett menni. Egy ilyen estén anyám arra kényszerített minket az öcsémmel, hogy maradjunk ott. Óriási zaj, nagy tömeg. Rettenetes zene. Haza akartunk menni. Anyám nem engedte. Még maradunk. *Csak hogy tudjátok, milyen ez. Látod azt a fiút? Azt, amelyik fölemelte a térdét? A lány meg azon ugrál? Csak úgy feszül a szoknyája? Csúnya, nagyon csúnya viselkedés.* Én azonban a prédikáció ellenére is átláttam anyánk viselkedésén. Nem hittem, hogy példát akar statuálni. Úgy gondoltam, csupán szórakozni akar egy kicsit. Beletekinteni abba a pokolba, ami a tánciskolák után következett. Megnyugodott: megtapasztalta, mehettünk. Az ünnepség székeit a mi tantermünkbe kellett összegyűjteni. Amikor indulás előtt benéztünk a csapatvezetővel a terembe, a székek egymásra dobálva álltak, jó két méter magasságig. A csapatvezető elkomorodott. Előbújt belőle egy ismeretlen eredetű, durva erő. Felemelte a mutatóujját. *Ezt azért még majd meg fogjuk beszélni velük.* Ennyit mondott. Aztán tiszta erőből bebaszta az ajtót.

•

CERUZA A GATYÁBAN, AVAGY A BUNKÓSÁG ÚJRATERMELŐDÉSE

Az 1944-ben lebombázott kapucinus rendház helyén üres telek állt egészen addig, amíg a 11-es számú Általános Iskola ki nem alakította ott a gyakorlókertjét. Földműves-gyakorlatok, ez volt a tantárgy neve. A tanév közben heti két óránk volt, de egy-egy alkalomra nyáron is behívtak. Szállt a por, gyűlöltem az egészszet, de gyomtalanítani mégiscsak kell, és ha beérett valamilyen gyümölcs, mégiscsak le kell szüretelni. Mindenki leizzadt a napon. Mocskosan matattunk a növények között. Nem akarok paraszt lenni. Ezek meg mégiscsak feszegetik ezt a dolgot. Minek? Volt ott egy sovány gyerek, nem láttam annak előtte. Ő nagyon jól feltalálta magát a gyakorlókertben. Villámgyorsan járt a keze, és egyfolytában beszélt. Volt egy verse is, a következőképpen szólt: *Van nekem egy csíkos gatyám // Abban tartom a ceruzám. // Minden napon írok vele // Sose kopik el a hegye.* Önéletrajzi vallomásnak fogtam fel a szöveget, de azt nem értettem, hogy miért van ceruza a gatyájában, és hogy vajon mit írhat vele. Elmagyarázta. Azt hiszem, ő vezetett be a nagy titokba. Örültem a friss értesüléseknek. De undorítóan éreztem az egészszet. Túl egyszerű volt a metaforika (*ceruza = fasz, írás = szex*), túl egyszerű a dicsekvés és az önvigasztalás dinamikája (*minden napon – sose kopik el*), és úgy éreztem, hogy mindez, ha igaz is, akkor se más, mint a jaminai felnőtt bunkóság gyermekkorban induló újratermelődése. Odébb mozdultam. Otthagytam a gyereket a munkájában. Többet nem találkoztunk. Hazamentem, lezuhanyoztam, tiszta ruhát vettem fel. Később minden a helyére került. Az iskola a rendszerváltás után felhagyott a földművelési gyakorlatokkal, a telket pedig jó pénzért eladta egy vállalkozónak, aki szép házat épített rá. Egy idő múlva már senki nem fogja tudni, hogy korábban ott volt a gyakorlókert, még korábban pedig a Jézus Szíve-templom és a kapucinus rendház, lakói: Pater Timót házfőnök és plébániavezető, Pater Jenő káplán, Frater Kasszián és Frater Sebestyén segítőtestvérek.

•

VASDIPLOMA

A matematikatanárunkat idióta embernek láttuk. Magas volt, vékony, bajszos, szemüveges, kopasz, nagyon meg tudott haragudni, és akkor a tábla előtt fejhangon ordított mindenféle hülyeségeket az osztályra, büdös disznók, nevelhetetlen emberek, proletárcsürhe. Volt viszont egy olyan városi legenda, talán még az ötvenes évekből, amely arról szólt, hogy aki egész életében, minden tárgyból ötöst kap, az a tanulmányai végén, az egyetemen kiérdemli a vasdiplomát. A hír nem volt igaz, a vasdiploma a hatvanöt éve végzetek díszdiplomája, de én azért kitűztem magam elé ezt a célt. Mindenből ötöst. Ezért aztán amikor matematikából négyest kaptam az ötödik év végén, üvöltve és zokogva megkerestem a tanáromat a szertárában, javítási lehetőséget követelve. Meghallgatta a panaszomat. Nagyon szépen nézett rám. Mosolygott. Feltett néhány kérdést, álkérdést. Aztán kijavította a jegyemet. Nagyon boldog voltam, indiántáncban ugráltam végig a folyosón. A következő évi négyesem már nem érdekelt. A tanárunk az anyjával élt, magányos volt. Amikor az anyja meghalt, öngyilkos lett.

•

BABONA

Volt a városban egy ember, egy idős tót bácsi, aki korábban, a háború előtt lovakat gyógyított. Rátette erős kezeit az állat fájó pontjára, és vagy a helyére billentette, vagy azt mondta, *hát, uram, ezt a lovat már le kell vágniuk. Nem tudok rajta segíteni. Így meg túl sokat szenved.* Aztán a lovak eltűntek, a férfi megöregedett,

elkezdett embereket gyógyítani. Elsősorban ízületi gondokat kezelt, de foglalkozott izomsérülésekkel is. Ha volt valami baj – kificamodott az ujjam, megrecscent a bokám, vagy meghúzódott –, apám hozzá vitt el. Ült az öregember a konyhában, pipázott. Tótul beszélgettek. Aztán odaültetett maga elé egy hokedlire, erős ujaival tudós módon meggyötörte a testrészt, nagyon fájt ugyan, ropogott minden, de néhány napon belül elmúlt a gondom. Ötven forint volt az ára. A biológia-tanárnőm, egy belgyógyász felesége viszont durva hangon, erősen állította, hogy babonáság az egész, nem kell mindent elhinni. *Miért, ha eltörik a kezed, szerinted azt is meggyógyítaná?* Nem, azt nem. *Nahát akkor.* Felvilágosult embernek hittem magam. Nem értettem, miért kell elvennie tőlünk a gyógyító embert. Nagyon elrontotta a kedvemet. Gimnáziumban néha még elvitt hozzá az apám. Aztán meghalt az öregember, és én már nem is tudom eldönteni, hogy kinek volt igaza: babona volt-e, vagy valamiféle régi, vele kihalt tudás.

•

KÁRTYANAPTÁRT GYŰJTENI

Utálom a társasjátékokat. Pótcselekvésnek tekintem mindet. A *Gazdálkodj okosan!*-t szerettem, az unokatestvéreimmel, a Pozsonyi utcai diófa alatt, meg szerettem apámmal hatvanhatoszni a konyhaasztalnál, miután fél öt felé hazazért a műhelyből. Talán ezért szerettem az autós kártyát meg a kártyanaptárt is: végeredményben azok is kártyák. Az osztályban hatalmas naptárgyűjtemények voltak a fiúknál: *MÉH, Royal Sajt, CSÉB, Dacia 1300, Nyerünk a lottón, Vionell intimspray* és hát az a rengeteg alulöltözött szép nő. A zsebükben hordták, gumival átkötve, venni is lehetett, de elsősorban cseréltünk. A szöveg és a rajz egyet ért. A fotó kettőt. A nő hármat. A nagyon alulöltözött nő néha négyet, ötöt is. A *Fabulon* és az *Ági* mindent vitt, akár a Ferrari. Az én csomagocskám általában kicsike volt, alig volt benne nő. Aztán apám egyszer hozott a műhelyből, a sofőröktől egy ötvendarabos csomagot, *BÉTEX*-es naptár volt, a rajta lévő leples nőnek kilátszott a bal melle. Elcseréltem mindet, nagyot kaszáltam. Majd, ahogy illik, azonnal ráuntam az egészszre.

•

CÖPI

Minden első félév őszi munkával kezdődött. Általában paradicsomot szedtünk. Kimentünk busszal a téesszföldekre, odaálltunk a végtelen sorok elejére a bádogvödörünkkel, és szedtük a bűdös, megrohadt, rettenetes állagú paradicsomokat. Volt köztünk néhány jó fizikai munkás, de a többiek nagyon utálták az egészszét. Úgy dobáltuk a paradicsomokat minden irányba, mintha a kislabdát hajítanánk, le lehet mérni. Még a felsős osztályfőnökünk is kapott belőle, sikított, amikor egy-két kifröccsenő mag eltalálta a mellét. De az igazi buli az volt, hogy a késő buszokat cöpizéssel vártuk meg. Fogsz egy kést. Beleszúrod az ujjad begyébe. Lepattintod a kést a földre. Ha beleáll, mehatsz tovább. Minden ujj, mindkét kéz. Utoljára a szíved helyéről pattintod a földre. Ha megvan, te nyertél. Jaminai bicskások. Úgy emlékszem, pénzre játszottuk, filléres alapon. Eleinte vesztettem. Aztán kitaláltam, hogy kis leveleket teszek az ujjam begyébe. Puha volt a kezem, nem bírta el a kés hegyét, hát még a pattintást. Azt mondtam, varázslevelek. Csak a vesztések nem hitték el. *Fáj az ujj, azért csinálja.* Nem kellett volna versenyeznem velük. Minek? De akkor még mindenkit mindenben meg akartam verni, le akartam győzni. Meghaltak, eltűntek, alkoholisták lettek vagy benzinkutasok, megbecsült mesterek. Belőlem pedig nem hiányzott akkor semmi, csak az önismeret.

•

POFON

A Város a sínekig tartott, az utcánk végén volt a sorompó meg az aluljáró Lyuk. Ha elindultál a Franklin utcán kifelé, eljuthattál a Kolozsvári utcáig, mi majdnem a sarkon laktunk, odáig tartott Jamina elegánsabb része. Ha továbbmentél, akkor jöttek a Durva Részek, mindenki proletár volt, parasztból lett munkás, igen egyszerű modorral. Azon túl pedig Fürjes, a tanyai világ. Én szerettem a Durva Részeket, gyakran bicikliztünk arrafelé. Nem szálltunk le, de arra mentünk. Sok osztálytársam lakott arrafelé, kint játszottak a házak melletti mezőkön. Meg is álltunk az egyiknél. Volt ott egy nagyobb fiú, melegítőalsó volt rajta meg tornacsuka, rám parancsolt, adjam oda neki a személyi igazolványomat, húzzak el a picsába, nyaljam ki az anyám szaros seggét, már nem is tudom, mi volt az utasítás. Kinevettem, ilyeneket nem lehet ukázbá adni, hagyjon békén. Akkora pofont kaptam, hogy csengett tőle a fülem, a fejem meg eltekeredett a nyakamon. Annyira futotta, hogy visszafordítottam a fejem, és tovább nevettem. Még egy pofon. Még egy. Aztán még egy. Próbáltam tovább nevetni. Az osztálytársam mondta neki, hogy ne üssed már, bazmeg. Abbahagyta, elengedtek. Akkoriban mindenki frusztrált volt, mert mindenkit elnyomott valaki. Dühösesek voltak akkoriban a magyarok, könnyű volt őket felbosszantani. Engem a bandavezér támadott meg. Nehogy már odalegyen a tekintélye. Hazabicikliztünk. Csak a kapunkon belül kezdtem el keservesen sírni.

•

ELJÁRNI TEJÉRT

Nem tudok porszívózni. Ennek valószínűleg az az oka, hogy anyám rákényszerített a vasárnap délelőtti otthoni takarításra. Rakéta porszívó. Úgy szívott, mint ahogy egy öreg ember lehel. És aztán anyám ordítása. *Ne már csak ott, bazmeg, édes fiam, ahol a papok táncolnak!* De tejért esténként szívesen eljártam. Megfogtam a tejesedényt (literes alumíniumhenger, festetlen, de a fogója fából van, pompásan lehetett lóbálni, ha üres volt, ha teli), és keresztülmentem a Kolozsvári utcán. A második házban lakott a lovas és tehenes házaspár. Idősek voltak már, és olyan keveset beszéltek, akkor is csak tótul, mintha némák lettek volna. Disznószar, tehénszar, lószar. Összeolvadtak a bűzök. Tanyák a városban. Lassan múlnak el. Mindkét embernek szörnyűséges volt az öltözete. Mi ehhez képest urbánus magasságokat képviseltünk. A férfi barna tornacipőt hordott. Illetve a papucsot, ami a lábán volt, egy barna tornacipőből készítette. Az előző rendszer uralkodó márkája nyomán dorkónak hívta. Levágta a sarokvásznot. Csinált egy-egy lyukat elborzasztó bütykeinek. Aztán, a szellőzés végett, levágta a cipő orrán lévő gumiborítást. Eldobta a cipőfűzőket is. Így slattyogott. Néha, amikor jó kedve volt, felültetett a lóra. Elképesztően magasan van a ló háta, és riasztóan széles. Rohanhattam haza a tejjel. Akkoriban jelent meg a boltokban a zacskós tej. A szüleim nem hittek benne. Azonnal felforralták a tejet, és kakaót főztek belőle. Reggelre kihűlt. Apám szerette a reggelijét. Kenyérdarabokat aprított a végtelenül édes kakaóba. Mélytányérból ette, evőkanállal. Talán azért szerette ezt a reggelit, mert gyerekkorában, a tanyán, öt éves koráig szopott. A kisebbik öcsém is ilyen volt. Hetedikes koráig cumisüvegből szopta magába a holland kakaót. Talán a szokás is öröklődik.

•

HAMA TU PEPE

Kisebbségi öcsém négyéves koráig egyetlen szót sem szólt. Nem tudott beszélni, én hordtam a logopédushoz. Nem mehettem be a foglalkozásra, az öcsém pedig nem tudta elbeszélni, mi történt odabent. Aztán felültünk a 2-es buszra, és hazamentünk. Hatott rá a kezelés, egy idő után elkezdett beszélni, elkezdett beszélni egy saját nyelvet. A kuvasztól nagyon félt. De azért nagyon szerette nagyanyámék tanyáját. A góréban az egerek, akolban a disznók, ólban a csirkék, a birkák pedig az udvaron szaladgálnak. Az istállóban állt egy régi, zöld színű szán. Fölkapaszkodott a roncs tetejére, onnan hajtotta a már régesrég nem létező lovakat. Ha nagyon ki akart menni a tanyára, azt mondta, hogy *hama tu pepe*. Apu, hama tu pepe. A hama volt a mozgást jelentő ige, az összes mozgást jelentő ige, egyben. A tu volt az oda, a hozzá, a bele, a ki: minden mozgásirányt meghatározó előljáró szó, szintén egyben. A pepe meg azt jelentette, hogy juh, birka, barika, bárány. Menjünk oda, ahol a barikák vannak. Menjünk ki a tanyára, apu. Pontatlan volt a nyelve, de hatékony. A többi mondatot sajnos elfelejtettem. De a hama tu pepe megmaradt, az egyetemen írtam is róla egy dolgozatot a nyelvész professzoromnak. Mire az öcsém iskolába ment, elmúlt az egész. Néhány hét alatt megtanulta a magyar nyelvet. Vicces, egyenes, dühös ember lett belőle. Néha arra gondolok, talán még az ő régi nyelve határozza meg a világlátását: hama, hama tu pepe.

•

TIZENEGY ÉVESEN

A serdülőkort megelőző életszakasz speciális problémái nálam tizenegy évesen kezdődtek el. Feküdtem az ágyamban. Már nem volt hajnal, de annyira korai volt a reggel, hogy a Franklin utcai házban még mindenki aludt. Képtelen voltam visszaaludni. Hirtelen megértettem, hogy mindenki meg fog halni. A szüleim, a testvéreim, az idős rokonaim – heten laktunk akkor abban a házban. Kihal az iskola. Kipusztul a város. Az ország. Egész Európa, az egész világ. Templomba jártunk. Ismertem és hittem a bevett magyarázatot. De most az sem vigasztalt. Feküdtem és forgolódtam, izzadtam és rettegtem. Gondolati lidércnyomás. Éreztem, hogy valami nem természetes ebben. Csak azt nem tudtam, hogy mikor lesz vége. Nem biztos, hogy elélek addig. Aztán lassan reggel lett, úgy tettem, mintha anyám tényleg felébresztett volna, elkészültem, mentem az iskolába. De aztán másnap reggel minden ugyanúgy. Néha még anyámékkal aludtam. Egy este megkérdeztem, hogy ők is meg fognak-e halni – ahogy kifigyeltem, mondtam, mindenki így végzi. Kis gondolkodás után nem azt válaszolták, amit vártam, hogy nem, ők nem fognak meghalni. Hanem azt mondták, hogy igen, ők is meg fognak halni, de addigra, mire ők meghalnak, én már elég erős leszek ahhoz, hogy *elviseljem*. El tudtam fogadni ezt a választ. Pozitív jövőképet rajzolt elém, alighanem megértettem azt a növekvő, belső erőt, ami az iszonyatos események elviselésének lehetőségével kecsegtet. Megnyugodtam, elaludtam, lassan elmúlt a kora reggeli lidércnyomás is. De néha még most is arról álmodom, hogy a szüleim már nem élnek. Előbb vagy utóbb valóra fog válni. Akkor majd kiderül, elég erős vagyok-e már. Talán nem az *elviselés* szót kellett volna használniuk, hanem egy másikat.

•

LÁNYOK

És aztán annak is eljött az ideje, hogy kíváncsi lettem, mijük van a lányoknak. Csak a két unokatestvéremre számíhattam, ők gyakran átjöttek hozzánk, kint játszottam velük a kertben, a két sor szőlő között, a telek végében. Egy ideig nézegettem őket. Aztán megkértem, mutassák meg, mi van nekik odalent. Olyat én még nem láttam. A fulladós lány barna volt, némileg talán vörösesbarna, a szódás meg szőke, nagyon vad szőke. Mutatták, mijük van. Felhajtották a kisruhájukat, aztán le a bugyikát, s a hajlatban már látszott is valamennyire az a vékony vágás. Mindketten szőrösek voltak már, a hajukkal azonos színben. Meglepett a látvány. Azt hittem, olyan lesz az a testrészt, mint az én fütyikém: tiszta és látványos. Az övéké alig látszott. Belebújt a szőrbe. Visszabújt a testükbe. Éreztem, hogy ez valami nagyon bonyolult dolog. El ne mondjam senkinek. Felnevettek, elszaladtunk, rohantunk be anyámhoz a főtt kukoricáért.